

Processies in Sevilla

De Semana Santa in Sevilla is wereldberoemd. Maar wat slechts weinig toeristen weten is dat in deze stad niet alleen in de week voor Pasen, maar gedurende het héle jaar veel processies plaatsvinden. Processies die door broederschappen worden georganiseerd. En Sevilla is "*la madre y la maestra*" in de Spaanse wereld van broederschappen.

Tekst en foto's: Jolande Schotten

De processies tijdens de Goede Week zijn zogenoemde boet-processies, waarbij het lijden van Christus wordt herdacht. Honderden en soms zelfs duizenden anonieme boetelingen, de Nazarenos met hoge puntmutsen op, begeleiden deze processies in stilte.

De meeste overige processies zijn sacramentsprocessies en processies De Gloria.

Tijdens een sacramentsprocessie wordt het heilig sacrament (een geconsecreerde hostie, dus een hostie die, volgens de katholieke leer, in het lichaam van Christus is veranderd) in een monstrans door een priester door de straten gedragen.

Tijdens een processie De Gloria wordt een draagbaar rondgedragen met daarop een beeldengroep. Deze beeldengroep stelt een tafereel uit de bijbel voor.

Vooraf tijdens de middeleeuwen raakten processies massaal in opkomst. In een tijd dat analfabetisme nog algemeen was werden bijbelverhalen op deze wijze aan de bevolking getoond.

Maar ook nu nog zijn processies zeer populair.

Toen ik voor de derde keer de Romería del Rocío zou gaan lopen (een romería is een vrolijke processie of bedevaart, waarbij devotie en verering hand in hand gaan met veel zang, dans en drank) en aansluitend enkele dagen in Sevilla was kostte het me dan ook weinig moeite om zo'n zes, zeven processies op te sporen.

De vele broederschappen (in Sevilla meestal *cofradías* genoemd) hebben elk hun eigen *paso*. 'Paso' is de naam voor de tafelvormige constructie met beeldengroep. De basis van deze *paso* is vaak verguld of verzilverd en wordt opgesierd met bloemen en kaarsen. De beelden zijn aangekleed met kostbare kledingstukken en juwelen.

Deze vaak loodzware *paso*'s worden gedragen door *costalero*'s, dat zijn jonge mannen die lid zijn van de broederschap. Veel *costalero*'s krijgen last van blessures. Een typische blessure is de zogenaamde 'morillo', die zichtbaar is als een zwelling in de nek.

De processies hebben een vaste indeling en volgen elk een eigen route. Een zeer belangrijke taak is weggelegd voor de *capataz*, dat is de persoon die de *costalero*'s (die zich onder de

paso bevinden en dus nauwelijks iets kunnen zien) aanstuurt. Het manoeuvreren van de *paso* uit en weer in de kerk en het nemen van een bocht in nauwe straatjes is werkelijk een immense klus en boeiend om te zien.

Er zijn speciale processies voor kinderen die op die manier al jong worden ingewijd in deze eeuwenoude traditie.

Spanje is een katholiek land en het katholicisme stroomt met name door Andalusische aderen zeer krachtig.

In grote delen van Nederland zijn we dat niet meer gewend, omdat de Reformatie er voor heeft gezorgd dat uiterlijke tekenen van het geloof veel minder zichtbaar zijn geworden. Het katholicisme moet 'concurreren' met andere religies en spirituele stromingen.

Ik verwonderde me in het begin dan ook enorm over de uitbundige wijze waarop men zich in Spanje overgeeft aan de verering van dergelijke fysieke uitingen van het geloof.

Vele Nederlanders aanschouwen met bedenkingen en misschien zelfs enige *gêne* de pracht en praal in Spaanse kerken, maar de meeste zuidelijke Spanjaarden steken hun bewondering voor het edelmetaal en andere versieringen doorgaans niet onder stoelen of banken. Hoe meer er blinkt hoe enthousiaster het "Qué preciosa!" en andere loftuitingen klinken. Over het beeld van de Maagd Maria praten ze als over een persoon: "Qué guapa es, que ropa tan hermosa tiene!".

De katholieke cultuur zit hier zo geworteld in vele aspecten van het dagelijkse leven dat het geloof voor velen geen kwestie van keuze is maar van gewoonte, het is de context waaraan niemand ontkomt.

De katholieke cultuur is ook mijn sociale achtergrond, maar ik heb die voornamelijk als drukkend en beperkend ervaren. Toch voel ik wel herkenning en verbondenheid.

De vrolijkheid en luchtigheid waarmee men in Zuid Spanje de mis bijwoont en processies volgt, het gemak en de gelijkwaardigheid waarmee de priesters en parochianen met elkaar omgaan, het gezellige geroezemoes waarmee Spanjaarden de kerkpleinen vullen, de tranen die mogen stromen waarna men elkaar op de schouders slaat... misschien had ik het ook wel zo gewild. Het is voor mij in ieder geval een verademing: met zoveel plezier kan het dus ook!